

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8880/2024
04.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 623/23 од 30.11.2023. године, исправљене решењем истог суда Гжрр1 623/23 од 17.01.2024. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 623/23 од 30.11.2023. године, исправљене решењем истог суда Гжрр1 623/23 од 17.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 623/23 од 30.11.2023. године, исправљене решењем истог суда Гжрр1 623/23 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр1 154/22 од 04.09.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и тужена је обавезана да јој на име накнаде имовинске штете изазаване повредом права на суђење у разумном року исплати 1.199,60 динара са законском затезном каматом од 08.08.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој на досуђени износ од 1.199,60 динара исплати законску затезну камату за период од 04.01.2002. године, као дана отварања стечаја, до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 36.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 623/23 од 30.11.2023. године, која је исправљена решењем истог суда Гжрр1 623/23 од 17.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужиле и тужене и потврђена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке

првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 56/10 (стечајни поступак над стечајним дужником „Беобанка“ АД Београд према којем тужилца има признато а ненамирено потраживање из радног односа, и без потраживања законске затезне камате) у смислу одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. О овом праву тужилца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Побуњена пресуда усклађена је и са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизмирена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року (закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, допуњен на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године). Указивање у ревизији на другачије одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради новчаног обештећења поднета је 08.08.2022. године, а вредност предмета спора је 1.199,60 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност

предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је сходно члану 479. став 6. ЗПП Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић